

Vind je droom

NORA ROBERTS

Vind je droom

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 1997 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Finding the Dream*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1740 2
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis
met bestaande personen berust op toeval.

Voor dromers

Proloog

Californië, 1888

Het was een lange reis geweest, die hij had moeten maken. Niet alleen de kilometers van San Diego naar de rotskust even buiten Monterey, dacht Felipe, maar ook de jaren. Zoveel jaren. Ooit was hij jong genoeg geweest om zelfverzekerd over de rotsen te lopen, te klauteren, ja zelfs te rennen. Het lot tartend, genietend van het ruisen van de wind, het breken van de golven, de duizelingwekkende hoogte. Ooit hadden de rotsen in de lente voor hem in bloei gestaan. Hij had er bloemen geplukt voor Seraphina, en hij wist nog precies – met de helderheid van zijn gevorderde jaren terugkijkend op de jeugd – hoe ze had gelachen, hoe ze de wilde, ruige bloemen tegen haar borst had geklemd alsof het kostbare rozen waren, geplukt van een met zorg gekweekte struik.

Zijn ogen waren zwak nu, en zijn botten waren broos. Maar met zijn geheugen was niets mis. Een sterk, levendig geheugen in een oud lichaam, dat was zijn straf. Over alles wat hij aan vreugde had ondervonden in zijn leven had altijd de schaduw gehangen van de klank van Seraphina's lach, het vertrouwen in haar donkere ogen. Haar prille, onvoorwaardelijke liefde.

In de meer dan veertig jaar dat hij haar nu kwijt was – samen met dat deel van hem dat puur en onschuldig was geweest – had hij geleerd zijn eigen tekortkomingen te accepteren. Hij was een lafaard geweest, was hard weggelopen voor de strijd in plaats van de confrontatie met de gruwelen van de oorlog aan te gaan, zich verschuilend tussen de doden in plaats van zijn zwaard te trekken.

Hij was echter nog jong geweest, en zulke dingen moesten de jeugd worden vergeven.

Hij had zijn vrienden en familie in de waan gelaten dat hij dood was, strijdend ten onder gegaan, als een held zelfs. Schaamte en trots hadden hem daartoe gedreven. Twee van de vele kleine bouwstenen van het leven: trots en schaamte. Hij zou echter nooit kunnen vergeten dat die schaamte en trots Seraphina het leven hadden gekost.

Vermoeid liet hij zich op een rotsblok zakken om te luisteren. Om te luisteren naar het water dat ver beneden hem tegen de rotsen sloeg, te luisteren naar de doordringende kreten van de meeuwen en de wind die door het wintergras streek. Het werd koud om hem heen, terwijl hij zijn ogen sloot en zijn hart opende.

Om te luisteren naar Seraphina.

Ze zou altijd jong blijven, een mooi jong meisje met donkere ogen, dat nooit de kans had gekregen oud te worden, zo oud als hij nu was. Ze had niet gewacht, maar zich, overmand door wanhoop en verdriet, in zee gestort. Uit liefde voor hem, dacht hij nu. Uit jeugdige onbezonnenheid, nog te jong om te weten dat niets voor altijd is.

In de overtuiging dat hij dood was, was ze gestorven, met toekomst en al te pletter gevallen op de rotsen.

Hij had om haar gerouwd, god wat had hij om haar gerouwd. Haar achterna gaan, de zee in, had hij echter niet gekund. In plaats daarvan was hij naar het zuiden getrokken, had hij zijn naam en zijn huis opgegeven en ingeruild voor een nieuw leven.

Ook had hij weer liefde gevonden. Niet dat hele lieve, verrukkelijk prille dat hij met Seraphina had gehad, maar iets sterks en stevigs, gefundeerd op vertrouwen en begrip, en op zowel kalme als heftige behoeften.

En hij had zijn best gedaan.

Hij had kinderen en kleinkinderen. Hij had een leven met alle vreugde en zorgen die een mens maakten tot wie hij was. Hij was gebleven om van een vrouw te houden, een gezin groot te brengen, tuinen aan te leggen, en was tevreden met alles wat er uit hem was voortgekomen.

Toch was hij het meisje van wie hij had gehouden nooit vergeten. Het meisje wier dood hij op zijn geweten had. Nooit was hij hun toekomstdroom vergeten, of de lieve, onschuldige manier waarop ze zich aan

hem had gegeven. Toen ze elkaar zo heimelijk hadden bemind, allebei nog zo jong, zo puur, hadden ze gedroomd van het leven dat ze samen zouden hebben, het huis dat ze zouden bouwen van haar bruidsschat, de kinderen die ze zouden maken.

Maar het werd oorlog, en hij ging bij haar weg om zich een man te betonen. In plaats daarvan was hij een lafaard gebleken.

Ze had haar bruidsschat, een door een jong meisje zo gekoesterd symbool van hoop, verstoep om die uit handen van de Amerikanen te houden. Felipe twijfelde er niet aan wáár ze dat had gedaan. Hij had zijn Seraphina door en door begrepen, haar logica, haar gevoelens, haar sterke en zwakke kanten. Hoe berooid hij Monterey ook had verlaten, hij had nooit ook maar een vinger uitgestoken naar het goud en de juwelen die Seraphina had verborgen.

Nu, met de dromen van de voortschrijdende jaren die zijn haar grijs hadden gekleurd, zijn ogen hadden verzwakt, en zich in zijn pijnlijke boten hadden genesteld, bad hij dat de schat ooit zou worden gevonden door geliefden. Of door dromers. Als God rechtvaardig was, zou hij de keus aan Seraphina laten. Wat de kerk ook predikte, Felipe weigerde te geloven dat God een diepbedroefd kind zou verdoemen voor de zonde van zelfmoord.

Nee, ze zou voor altijd blijven zoals hij haar meer dan veertig jaar geleden op deze kliffen had achtergelaten. Voor altijd jong, en mooi, en vervuld van hoop.

Hij wist dat hij hier niet meer zou terugkomen. Zijn tijd van boetedoening zat er bijna op. Hij hoopte dat Seraphina, als hij haar weer zag, naar hem zou glimlachen en hem de dwaze trots van een jonge man zou vergeven.

Hij kwam overeind, buigend voor de wind, leunend op zijn stok om op zijn benen te blijven staan. En hij liet de rotsen voor Seraphina.

Er kwam noodweer opzetten, aanrollend over de zee. Een heftige zomerbui, met veel kracht en flitsen en onstuimige wind. In het mysterieuze, bijna spookachtige licht zat Laura Templeton tevreden op een rots. Niets mooiers dan een lekkere zomerstorm.

Nog even en ze zouden naar binnen moeten, terug naar Templeton House, maar tot die tijd bleef ze hier met haar twee beste vriendinnen zitten kijken. Ze was zestien, een tenger gebouwd meisje met kalme, grijze ogen en glanzend blond haar. En met net zoveel energie als welke storm dan ook.

‘Ik wilde maar dat we er met de auto tegenin konden rijden.’ Margo Sullivan lachte. De wind kwam met vlagen en nam steeds verder in kracht toe. ‘Er recht tegenin.’

‘Niet met jou aan het stuur,’ sneerde Kate Powell. ‘Je hebt je rijbewijs pas een week, en je hebt nu al de reputatie een wegpiraat te zijn.’

‘Je bent gewoon jaloers omdat het nog maanden duurt voor jij mag rijden.’

Aangezien dat waar was, haalde Kate haar schouders op. Haar korte, zwarte haar bewoog in de wind. Ze haalde eens diep adem, genietend van de zwaar aanvoelende, onstuimige lucht. ‘Ik spáár tenminste nog voor een auto, in plaats van alleen maar plaatjes uit te knippen van Ferrari’s en Jaguars.’

‘Als je droomt,’ zei Margo, met gefronst voorhoofd kijkend naar een minuscule oneffenheid in haar koraalrode nagellak, ‘moet je het goed doen. Ooit heb ik een Ferrari, of een Porsche, of wat ik ook maar wil.’ Vastberaden kneep ze haar helderblauwe ogen een stukje dicht. ‘Ik neem echt geen genoegen met zo’n hoop oud roest, zoals jij zou doen.’

Laura liet hen begaan. Ze zou een poging hebben kunnen doen een einde te maken aan het gekibbel, maar ze begreep dat dit nu eenmaal bij hun vriendschap hoorde. Bovendien konden auto’s haar weinig schelen. Niet dat ze niet blij was met de elegante kleine cabriolet die ze van haar ouders voor haar zestiende verjaardag had gekregen, maar voor haar was een auto gewoon een auto.

Ze was zich ervan bewust dat zij, in haar positie, makkelijk praten had. Ze was de dochter van Thomas en Susan Templeton, van de Templeton-hotelketen. Op de heuvel achter haar doemde hun huis op, verbluffend indrukwekkend, zo tegen die woeste grijze lucht. Het was méér dan de verzameling steen, hout en glas waaruit het was opgebouwd. Meer dan

de torentjes, en de balkons, en de weelderige tuinen. Meer dan het leger-tje personeel dat het in zo'n perfecte staat hield.

Het was haar thuis.

Ze was opgevoed met het besef dat zo'n bevoorrechte positie verantwoordelijkheden met zich meebracht. Naast haar grote liefde voor schoonheid en symmetrie en haar aangeboren vriendelijkheid, was er altijd de behoefte de Templeton-normen en waarden eer aan te doen, datgene wat ze bij haar geboorte had gekregen ook te verdienen. Niet alleen de materiële rijkdom, die ze zelfs op haar zestiende al goed kon inschatten, maar ook de liefde van haar familie en vrienden.

Ze wist dat Margo een hekel had aan grenzen. Hoewel ze samen in Templeton House waren opgegroeid, alsof ze zussen waren, was Margo de dochter van de huishoudster.

Kate was naar Templeton House gekomen nadat haar ouders waren verongelukt. Een achtjarige wees. Ze was er warm ontvangen en volkomen in het gezin opgenomen, daarvan net zozeer deel uitmakend als Laura en haar oudere broer Josh.

Laura en Margo en Kate stonden elkaar minstens zo na – of misschien nog wel nader – als zussen bij wie hetzelfde bloed door de aderen stroomde. Laura vergat echter nooit dat de Templeton-verantwoordelijkheid op haar schouders rustte. En ooit, dacht ze, zou ze verliefd worden, trouwen en kinderen krijgen. Ze zou de Templeton-traditie voortzetten. De man die voor haar zou vallen en haar tot de zijne zou maken, zou alles hebben wat ze zich maar kon wensen. Samen zouden ze een leven opbouwen, een toekomst creëren, net zo glanzend en volmaakt als Templeton House.

Terwijl ze zo zat te denken, voelde ze de dromen in haar hart opbloeien. Een zachte blos verscheen op haar wangen, omlijst door haar in de wind dansende krullen.

‘Laura zit weer te dromen,’ constateerde Margo met een snelle grijns, die haar gezicht nog knapper en aantrekkelijker maakte dan het al was.

‘Weer met Seraphina bezig?’ vroeg Kate.

‘Hmm?’ Nee, ze had niet aan Seraphina zitten denken, maar dat deed

ze nu wel. 'Ik vraag me af hoe vaak ze hier kwam, dromend over het leven dat ze samen met Felipe hoopte te krijgen.'

'Ze is doodgegaan met net zulk noodweer als het nu wordt. Dat weet ik gewoon.' Margo hief haar gezicht naar de hemel. 'Met lichtflitsen en een huilende wind.'

'Een zelfmoord is op zich al drama genoeg.' Kate plukte een bloemetje en draaide de stekelige stengel tussen haar vingers heen en weer. 'Al zou het een volmaakte dag zijn geweest, met een strakblauwe hemel en een stralende zon, dan nog zou het resultaat hetzelfde zijn geweest.'

'Hoe zou het zijn je zo verloren te voelen?' vroeg Laura zich op zachte toon af. 'Als we die bruidsschat ooit vinden, moeten we een altaartje of zo voor haar bouwen, iets om haar te gedenken.'

'Ik ga mijn deel uitgeven aan kleren, sieraden en reizen.' Margo rekte zich even uit en legde toen haar armen achter haar hoofd.

'Dan is het binnen een jaar op. Eerder nog,' voorspelde Kate. 'Ik ga het mijne investeren in solide aandelen.'

'Saaie, voorspelbare Kate.' Glimlachend draaide Margo zich naar Laura om. 'En jij? Wat doe jij ermee, als we die schat vinden? En vinden zullen we hem... ooit.'

'Ik weet het niet.' Wat zou haar moeder doen? Haar vader? 'Ik weet het niet,' herhaalde ze. 'Ik wacht wel af hoe het loopt.' Ze richtte haar blik weer op de zee, waarboven het regengordijn steeds dichterbij schoof. 'Dat heeft Seraphina niet gedaan. Ze heeft niet afgewacht hoe het zou lopen.'

Het geluid van de aanzwellende wind was als het huilen van een vrouw. Bliksem flitste, als een enorme lichtgevende hooivork tegen de sombere lucht. De knetterende dreun van de daaropvolgende donderklap deed de lucht sidderen. Laura liet haar hoofd achterover zakken en glimlachte. Daar komt het, dacht ze. De kracht, het gevaar, het schitterende schouwspel.

Daar verlangde ze ook naar. Diep in haar hart verlangde ze naar dat alles.

Toen klonk er gepiep van remmen, begeleid door de agressieve klanken van knarsende rock-'n-roll. En een ongeduldige uitroep.

‘Jezus, zijn jullie allemaal gek geworden of zo?’ Joshua Templeton leunde uit het raampje van zijn auto, de drie meiden donker aankijkend. ‘Stap in vredesnaam in.’

‘Het regent nog niet.’ Laura kwam overeind. Ze richtte haar blik op Josh. Hij was vier jaar ouder dan zij, en op dat moment leek hij zo erg op hun vader in een van zijn chagrijnigste buien dat ze bijna moest lachen. Ze had echter gezien wie er naast hem in de auto zat.

Waarom ze wist dat Michael Fury net zo gevaarlijk was als welk noodweer dan ook wist ze niet precies, maar toch was ze ervan overtuigd. Het kwam in ieder geval niet alleen door het gemopper van Ann Sullivan over gajes en herrieschoppers. Margo’s moeder had sowieso nogal een uitgesproken mening over deze vriend van Josh.

Misschien kwam het door zijn donkere haar, dat net iets te lang en net iets te woest was, of door het kleine litteken boven zijn linkerwenkbrauw, dat hij volgens Josh had overgehouden aan een vechtpartij. Misschien kwam het door zijn uitstraling, donker en dreigend, en een tikje kwaadaardig. Als een begerige engel, dacht ze, terwijl ze haar hart een onwelkome buiteling voelde maken. Grijnzend op weg naar de hel.

Eerlijk gezegd dacht ze dat het door zijn ogen kwam. Zo opvallend blauw in dat gezicht. Zo intens, en direct, en doordringend, als hij naar haar keek. Nee, de manier waarop hij naar haar keek stond haar absoluut niet aan.

‘Stappen jullie nu nog in, of hoe zit het?’ Josh’ ongeduld was bijna tastbaar. ‘Mam kreeg een rolberoerte toen ze besepte dat jullie nog hier buiten waren. Als een van jullie door de bliksem wordt getroffen, ben ik degene die er genadeloos van langs krijgt.’

‘Op dat lekkere kontje van je.’ Margo was altijd in voor een beetje geflirt. In de hoop Josh jaloers te maken deed ze het portier aan de kant van Michael open. ‘Het wordt wel een beetje proppen. Goed als ik op je schoot kom zitten, Michael?’

Hij wendde zijn blik van Laura af en schonk Margo een snelle grijns, een korte flits van witte tanden in een gebruind, mager gezicht. ‘Ga je gang, schatje.’ Zijn stem was diep, enigszins rauw, en hij aanvaardde

het gewicht van een gewillig vrouwenlichaam alsof hij niet anders gewend was.

‘Ik wist niet dat je terug was, Michael.’ Kate schoof op de achterbank, waar, constateerde ze droog, plaats genoeg was voor drie.

‘Met verlof.’ Hij wierp haar een snelle blik toe, en keek toen weer naar Laura, die nog steeds aarzelend bij het portier stond. ‘Over een paar dagen vaar ik weer uit.’

‘De koopvaardijvloot.’ Margo speelde met zijn haar. ‘Het klinkt zo... gevaarlijk. En opwindend. Heb je in iedere haven een ander meisje?’

‘Ik doe mijn best.’ Toen de eerste dikke regendruppels op de voorruit uiteenspatten, keek hij Laura met één opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Wil je ook bij mij op schoot, schatje?’

Waardigheid was ook iets wat Laura al jong had geleerd. Zijn vraag negerend voegde ze zich bij Kate op de achterbank.

Het portier was amper achter haar dichtgevallen, of Josh scheurde er-
vandoor, de weg over, en de heuvel op, naar huis. Toen haar ogen die van Michael in de achteruitkijkspiegel kruisten, wendde ze ze demonstratief af. Vervolgens richtte ze haar blik weer op de rotsen achter haar, de plek waar ze zo aangenaam kon dromen.

Op de dag dat Laura achttien werd, was ze verliefd. Ze wist dat ze bofte dat ze zo zeker was van haar gevoelens, en van haar toekomst, en van de man met wie ze die allebei ging delen.

Peter Ridgeway heette hij, en hij was alles waarvan ze ooit had gedroomd. Hij was lang en aantrekkelijk, met een knap gezicht en een charmante glimlach. Hij was een man die alles begreep van schoonheid en muziek, en van de verantwoordelijkheden van een carrière.

Vanaf het moment dat hij vanwege een promotie binnen de Templeton-organisatie was overgeplaatst naar Californië, had hij haar het hof gemaakt op een manier waarvoor haar romantische hart wel had móéten bezwijken.

Er waren rozen geweest, in glanzende witte dozen, en rustige etentjes bij flakkerend kaarslicht. Eindeloze gesprekken over kunst en literatuur, en zwijgende blikken die zoveel meer zeiden dan woorden. Ze hadden bij maanlicht in de tuin gewandeld, en lange ritten langs de kust gemaakt.

Het had niet lang geduurd voor ze voor hem was gevallen, maar het was een zachte tuimeling geweest, zonder schrammen of blauwe plekken. Alsof ze, dacht ze, langzaam door een met zijde gevoerde tunnel in een paar wachtende armen was gegleden.

Misschien dat hij met zijn zevenentwintig jaar iets ouder was dan haar vader en moeder zouden hebben gewild, en zij was nog wel erg jong. Hij was echter zo welgemanierd, zo volmaakt, dat ze niet inzag waarom leeftijd er iets toe zou doen. Geen enkele jongen van haar leeftijd bezat de beschaving van Peter Ridgeway, zijn kennis, zijn kalme geduld.

En ze was zo ongelooflijk verliefd.

Hij had gezinspeeld op een huwelijk, voorzichtig. Om haar tijd te geven erover na denken, begreep ze. Wist ze maar hoe ze hem moest laten weten dat ze daarover al lang had nagedacht, dat ze al lang had besloten dat hij de man was met wie ze de rest van haar leven wilde doorbrengen.

Een man als Peter, dacht Laura, moest je echter zelf het initiatief laten nemen, en de beslissingen. Ze hadden de tijd, stelde ze zichzelf gerust. Alle tijd van de wereld. Vanavond, op het feestje ter ere van haar achttiende verjaardag, zou hij er ook zijn. Ze zou met hem dansen. En in de lichtblauwe jurk die ze had uitgekozen omdat de kleur zo mooi bij zijn ogen paste, zou ze zich een prinses voelen. Meer nog, een vrouw.

Langzaam kleepte ze zich aan, om maar ten volle te kunnen genieten van de voorbereiding. Alles zou nu anders worden, dacht ze. Haar kamer was nog precies hetzelfde geweest, toen ze die ochtend haar ogen had opgedaan. Op de muren nog steeds het behang dat daar al jaren zat, met de roze roosjes in de knop. Het winterlicht dat door de kanten gordijnen haar kamer was binnengedrongen, was niet anders geweest dan op zoveel andere ochtenden in januari.

En toch was alles anders. Omdat zij anders was.

Ze bekeek haar kamer nu met de ogen van een vrouw. Met een waardevolle blik nam ze de elegante lijnen van de mahoniehouten ladekast, een glanzende chippendale die nog van haar grootmoeder was geweest, in zich op. Ze raakte de mooie zilveren kam en borstel, een verjaardagscadeautje van Margo, even aan, en bekeek de kleurige, frivole parfumflesjes die ze als tiener was gaan verzamelen eens aandachtig.

En dan was er nog het grote, hoge bed waarin ze vanaf haar kindertijd had geslapen, had gedroomd. Ook een chippendale, met een schitterende hemel van Bretons kant. De deuren naar het balkon stonden uitnodigend open voor de geuren en de geluiden van de avond. De brede vensterbank waarop ze zich graag nestelde om te dromen over de rotsen lag vol behaaglijke kussens.

Een rustig vuurtje brandde in de met roze gevlamd marmer beklede haard. Op de schoorsteenmantel stonden foto's in zilveren lijstjes, naast de tere kandelaars met de dunne witte kaarsen die ze 's avonds graag

aanstak. En het vaasje van Saksisch porselein met daarin de witte roos die Peter haar die ochtend had gestuurd.

Haar blik ging naar het bureau, waaraan ze haar hele middelbare-schooltijd had zitten werken, waaraan ze ook de rest van haar eindexamenjaar nog zou doorbrengen.

Vreemd, dacht ze, met haar hand over het blad strijkend, ze voelde zich geen scholier meer. Ze voelde zich zoveel ouder dan haar leeftijdgenoten. Zoveel wijzer ook, zoveel zekerder van haar toekomst.

Dit was de kamer van haar kindertijd, dacht ze, van haar jeugd en van haar hart. Net zoals Templeton House het huis van haar hart was. Hoewel ze wist dat ze van geen enkel huis ooit nog zo zou kunnen houden, was ze bereid, méér dan bereid zelfs, een nieuwe thuishaven te creëren met de man van wie ze hield.

Ten slotte draaide ze zich om, om in de grote spiegel te kijken. Ze glimlachte. Ze had helemaal gelijk gehad wat die jurk betrof, besloot ze. Eenvoudige, simpele lijnen pasten goed bij haar tengerere figuur. De lage, ronde hals, de lange, spits toelopende mouwen, de stof die recht naar beneden viel tot aan haar enkels... dat alles zorgde voor een klassiek, waardig effect, volmaakt voor een vrouw die aan de eisen van Peter Ridgeway moest voldoen.

Het liefst zou ze haar haar glad en golvend over haar schouders hebben gehad, maar aangezien het hardnekkig alle kanten op krulde, had ze het maar opgestoken. Stond ook wel volwassen, dacht ze.

Ze zou nooit vrijpostig of sexy worden zoals Margo, of op een terloopse manier de belangstelling wekken zoals Kate. Dus ging ze voor volwassen en waardig. Per slot van rekening waren dat dingen die Peter aantrekkelijk vond.

Ze wilde zo ontzettend graag perfect voor hem zijn. Vanavond, juist vanavond.

Vol ontzag pakte ze de oorbellen die haar ouders haar voor haar verjaardag hadden gegeven. De diamanten en saffieren fonkelden haar uitdagend tegemoet. Ze stond er met een brede glimlach naar te kijken, toen de deur openvloog.

‘Ik ga die rotzooi niet op mijn gezicht smeren,’ verklaarde Kate op verhitte toon tegen Margo, terwijl ze samen binnenkwamen. ‘Jij hebt er al genoeg op zitten voor ons allebei.’

‘Je had gezegd dat Laura daarover mocht beslissen.’ Abrupt bleef Margo staan om Laura met kennersoog te bekijken. ‘Je ziet er fantastisch uit. Chic maar sexy.’

‘Echt? Meen je dat?’ De gedachte dat ze sexy was, vond Laura zo opwindend dat ze zich weer naar de spiegel omdraaide. Ze zag slechts zichzelf: een tengere jonge vrouw met een bezorgde blik in haar grijze ogen, en haar dat niet helemaal wilde blijven zitten zoals het moest.

‘Absoluut. Alle mannen op je feestje zullen wel iets van je willen, maar niemand die het durft te vragen.’

Kate snoof en liet zich op Laura’s bed vallen. ‘Niemand die er problemen mee zal hebben jónú iets te vragen. Zoals jij ermee te koop loopt...’

Margo grijnsde zelfvoldaan en liet een hand over haar heup glijden. De lippenstiftrode jurk had een uitdagend laag uitgesneden hals en sloot strak om al haar welgevormde rondingen. ‘Wat je hebt – en dat is in jouw geval niet veel – moet je ook laten zien. Daarom heb jij dus rouge nodig, en oogschaduw en mascara en –’

‘O, nee hè...’

‘Ze ziet er heel mooi uit, Margo.’ Als altijd wierp Laura zich op als vredestitcher tussen hen. Ze glimlachte naar Kate, die over het bed gedrapeerd lag, haar hoekige lijf intrigerend van hals tot enkels in dunne witte wol gehuld. ‘Net een bosnimf.’ Ze lachte om Kates kreunende geluidje. ‘Een beetje kleur kun je echter wel gebruiken.’

‘Zie je nou wel?’ Triomfantelijk zwaaide Margo met haar make-uptasje. ‘Ga zitten en laat de expert haar werk doen.’

‘Ik had helemaal op jou gerekend.’ Tegenspuiterend onderging Kate Margo’s gedoe met kwasten en tubes. ‘Ik doe dit alleen omdat het jou verjaardag is.’

‘Dat waardeer ik bijzonder.’

‘Het wordt een heldere avond.’ Margo deed haar best op Kates jukbeenderen. ‘De band is zich al aan het installeren, en in de keuken is het

een chaos. Mijn moeder loopt zich druk te maken over de bloemen alsof het een koninklijke ontvangst is.'

'Ik moet eigenlijk gaan helpen,' begon Laura.

'Jij bent de eregast.' Kate hield haar ogen veilig gesloten terwijl Margo oogschaduw op haar oogleden kwastte. 'Tante Susie heeft alles onder controle, inclusief oom Tommy. Die staat buiten saxofoon te spelen.'

Lachend liet Laura zich naast Kate op het bed zakken. 'Hij heeft er altijd al stilletjes van gedroomd ooit tenorsaxofoon te spelen in een rokerige club.'

'Dat zou hij een tijdje hebben gedaan,' zei Margo, terwijl ze nauwgezet eyeliner onder Kates grote hertenogen aanbracht. 'Tot de Templeton in hem naar boven zou zijn gekomen en hij de club had gekocht.'

'Dames.' Josh liet zich tegen de deurpost zakken, een smalle doos van de bloemist in zijn hand. 'Ik wil niet storen bij vrouwendingen, maar aangezien iedereen beneden een beetje gek geworden lijkt te zijn, speel ik maar voor boodschappenjongen.'

Zoals hij daar stond, in zijn smoking, liet hij Margo niet onberoerd. Ze zond hem een smeulende blik. 'Wat krijg je meestal als fooi?'

'Dat is beroepsgeheim.' Hij moest moeite doen zijn blik niet naar haar decolleté te laten zakken, en vervloekte iedere man die ook maar een glimp van die roomblanke welvingen zou opvangen. 'Zo te zien zijn het nog meer bloemen voor de jarige job.'

'Dank je.' Laura kwam overeind om de doos van hem aan te pakken en gaf hem een kus. 'Dat is mijn fooi.'

'Je ziet er heel mooi uit.' Hij pakte haar hand. 'Zo volwassen. Straks ga ik mijn irritante kleine zusje nog missen.'

'Ik zal mijn best doen je nog zo vaak mogelijk te irriteren.' Ze maakte de doos open, slaakte een zucht, en was onmiddellijk alles en iedereen vergeten. 'Van Peter,' fluisterde ze.

Josh klemde zijn tanden op elkaar. Het zou niet aardig zijn te zeggen dat ze hem nu al behoorlijk irriteerde met haar keuze wat mannen betrof. 'Sommige mannen vinden het chic één enkele roos te geven.'

‘Geef mij maar een enorme bos,’ verklaarde Margo. Ze keek Josh recht in de ogen en zag dat hij het volkomen met haar eens was.

‘Ik vind hem prachtig,’ zei Laura zacht, de bloem bij zijn soortgenoot in het vaasje zettend. ‘Net als die van vanochtend.’

Tegen negenen was Templeton House vol mensen en geluiden. Groepjes gasten liepen vanuit de helder verlichte kamers de verwarmde terrassen op. Anderen wandelden door de tuinen, over de bakstenen paden, genietend van de bloemenpracht en de fonteinen, bij het licht van de witte wintermaan en de feeëriekke feestverlichting.

Margo had gelijk gekregen. Het was een heldere avond. De donkere hemel was bezaaid met fonkelende sterren. En daaronder Templeton House, al even fonkelend.

Ritmische muziek weerklonk, stellen nodend de dansvloer op te gaan. Enorme, met elegant linnen bedekte tafels bezweken bijna onder het gewicht van al het eten dat door een legertje cateraars was klaargemaakt. Kelners, opgeleid volgens de Templeton-normen, bewogen zich discreet tussen de gasten door, zilveren bladen met glazen champagne en verfijnde hapjes in hun hand. Ook waren er verschillende bars, waar mixdrankjes en fris werden geschonken.

Damp steeg in mistige flarden op uit het zwembad, waarin tientallen witte waterlelies dreven. Op de terrassen, onder glanzende luifels, op de gazons, overal stonden tafels gedekt met wit linnen tafellakens, met daarop in het midden drie witte kaarsen omringd door beeldschone gardenia’s.

Binnen waren er nog meer kelners, nog meer eten, nog meer muziek, en nog meer bloemen, voor wie de voorkeur gaf aan warmte en relatieve rust. Boven stonden twee dienstmeisjes in uniform klaar om iedere dame die zich wilde opfrissen, of die wellicht iets aan haar kleding moest doen, behulpzaam te zijn.

Geen enkele ontvangst in welk Templeton-hotel ter wereld ook was ooit zorgvuldiger voorbereid of uitgevoerd dan het feest ter ere van de achttiende verjaardag van Laura Templeton.

Ze zou deze avond nooit vergeten: de lichtjes die schitterden en straalden, de muziek die hen omringde, samen met de geur van de bloemen. Ze kende haar plichten, en danste met vrienden van haar ouders en met leeftijdgenoten. Hoewel ze eigenlijk alleen Peter wilde, maakte ze met iedereen een praatje, zoals van haar werd verwacht.

Toen ze met haar vader danste, legde ze haar wang even tegen de zijne. ‘Het is echt een fantastisch feest. Dank je wel.’

Thomas slaakte een zucht, zich realiserend dat ze rook als een vrouw, subtiel en elegant. ‘Een deel van me zou willen dat je nog drie was, paardje rijdend op mijn knieën.’ Glimlachend hield hij haar een stukje van zich af. Hij was een opvallend knappe man, slechts een paar zilveren streepjes in zijn glanzende, bruine haar, rimpeltjes die getuigden van levenslust en vreugde naast de ogen die hij aan allebei zijn kinderen had doorgegeven.

‘Je bent stiekem volwassen geworden, Laura.’

‘Dat ging vanzelf.’ Ze glimlachte terug.

‘Dat geloof ik graag. Ik ben me er maar al te zeer van bewust dat al die jongemannen achter mijn rug mij het liefst uit de weg zouden ruimen om met jou te kunnen dansen.’

‘Ik dans het allerliefst met jou.’

Zodra Peter echter met Susan Templeton voorbij danste, zag Thomas een zachte, dromerige uitdrukking in de ogen van zijn dochter verschijnen. Hoe had hij toen hij Ridgeway naar Californië haalde, kunnen vermoeden, dacht hij, dat die man hem zijn kleine meisje zou afnemen?

Thomas moest Peter nageven dat hij, op het moment dat het nummer was afgelopen, bijzonder snel van partner wist te wisselen en in een oogwenk met Laura weg danste.

‘Kijk niet naar de man alsof je hem een pak slaag wilt geven, Tommy,’ fluisterde Susan.

‘Ze is nog maar een meisje.’

‘Ze weet wat ze wil. Dat heeft ze altijd geweten.’ Nu slaakte ook zij een zucht. ‘En kennelijk is dat Peter Ridgeway.’

Thomas keek zijn vrouw in de ogen. Daarin lag een verstandige blik,

zoals altijd. Ze was dan misschien klein en tender gebouwd, net als haar dochter, en ze zag er misschien breekbaar uit, maar hij wist maar al te goed hoe sterk ze was. ‘Wat vind jij van hem?’

‘Hij is goed in zijn werk,’ zei ze traag. ‘Hij is beschaafd en welgema-nierd. En god mag weten dat hij aantrekkelijk is, ja.’ Om haar zachte mond verscheen een harde trek. ‘En ik zou willen dat hij minstens dui-zend kilometer bij haar vandaan zat. Hier spreekt de moeder in mij,’ moest ze toegeven. ‘Een moeder die bang is haar kleine meisje kwijt te raken.’

‘We kunnen hem naar Europa overplaatsen.’ Dat idee stond hem wel aan. ‘Of nee, naar Tokio... of Sydney.’

Lachend tikte ze haar man op de wang. ‘Als ik zie hoe Laura naar hem kijkt, ben ik bang dat ze dan met hem meegaat. We kunnen hem maar beter in de buurt houden.’ Half berustend haalde ze haar schouders op. ‘Ach, ze had ook kunnen vallen voor een van de losbandige vrienden van Josh, of voor een gigolo, of voor iemand die het op haar geld heeft voor-zien, of voor een ex-crimineel.’

Nu moest hij ook lachen. ‘Laura? Echt niet.’

Susan trok slechts een wenkbrauw op. Een man zou dat nooit begrij-pen, dat wist ze, maar romantische meisjes als Laura voelden zich juist vaak aangetrokken tot de onaangepastere mannen. ‘Nou ja, Tommy, we kunnen alleen maar afwachten. En er voor haar zijn.’

‘Ga je nog met me dansen?’ Voor Josh de kans had gekregen met dat ver-zoek in te stemmen of het af te wijzen, had Margo zich al in zijn armen genesteld. ‘Of blijf je hier liever staan piekeren?’

‘Ik stond niet te piekeren. Ik stond na te denken.’

‘Je maakt je zorgen over Laura.’ Terwijl haar vingers in een flirterig ge-baar langs zijn nek streken, wierp Margo zelf ook een ongeruste blik in de richting van Laura. ‘Ze is helemaal stapel op hem. En vastbesloten met hem te trouwen.’

‘Ze is nog veel te jong om zelfs maar aan trouwen te denken.’

‘Daaraan denkt ze al vanaf haar vierde,’ bromde Margo. ‘En nu heeft